

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **PLAY & WIN R.D. a.s.**, se sídlem Vrbenská 511/25a, České Budějovice, zastoupeného Mgr. Janem Aulickým, advokátem, se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor správní, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2013, č. j. JMK 61767/2013, sp. zn. S-JMK 61767/2013 OSP,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou, doručenou dne 27. 12. 2013 Krajskému soudu v Brně, domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2013, č. j. JMK 61767/2013, sp. zn. S-JMK 61767/2013 OSP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno (nikoliv v meritu věci) rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 22. 4. 2013, č. j. MV/19911/2013/OŠKS, zn. MV/10825/2013/OŠKS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“),

kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení správního poplatku, který žalobce ve své žádosti vyčíslil na částku 48.000 Kč a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Žalobce se dále domáhal uhrazení nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce v žalobě popsal skutkový stav věci. Podle žalobce napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Rovněž lze shledat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť není blíže uvedeno a zdůvodněno, z jakých důvodů a na základě jakých skutečností a argumentů žalovaný dospěl ke svému závěru. Odkaz na přechodná ustanovení žalobce nepovažuje za případný a ustanovení považuje zároveň za nezákonné, porušující základní práva a princip právní jistoty. Žalobce se mohl ocitnout v rozdílném postavení při srovnání se subjekty, které požádají o vydání povolení k provozu na shodnou dobu začátkem ledna 2012, neboť je to právě okamžik podání žádosti, který je rozhodný pro vyměření správního poplatku. Podle platné právní úpravy je nerozhodné, kdy bylo povolení vydáno. Podle § 44 odst. 1 správního řádu platí, že řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Z toho žalobce dovozuje, že do jisté míry může výše poplatku, v případě vydání povolení k provozu výherních hracích přístrojů, záviset na okolnostech nezávislých na vůli žadatele nebo na náhodě. Přitom okamžik doručení žádosti má na výši poplatku zásadní vliv. Je poukazováno i na situaci, pokud by žádost byla podána před koncem roku 2011 orgánu, který není věcně nebo místně příslušný a byla postoupena věcně a místně příslušnému orgánu, pak by okamžik zahájení řízení byl spojen až s tímto postoupením, což by byla pro žadatele, s ohledem na výši poplatku, okolnost s fatálními důsledky, pokud by postoupení nastalo až po 1. 1. 2012. Přechodné ustanovení je dle názoru žalobce nezákonné, protiústavní, porušuje princip právní jistoty a zakládá nejistotu u subjektů, jimž je fakticky vydáváno totožné povolení na totožné období. Podle názoru žalobce by správní orgány měly přijmout výklad, který bude šetřit smysl a podstatu základního práva, tzn. práva na legitimní očekávání a právní jistotu. Právní orgán však dospěl k nesprávnému a nezákonnému rozhodnutí, aniž se snažil odstranit nedostatky citované právní úpravy, právě v souladu s principem legitimního očekávání a právní jistoty. Dále namítá, že mu nebyla v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný tedy dle žalobce se nezabýval úvahami, na základě kterých by mohl učinit řádné rozhodnutí a rozhodnutí rovněž náležitě neodůvodnil, proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 12. 2. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že se s odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal řádně, a že jejich vypořádání je sice stručné, ale naprosto vypovídajících o důvodech, o které žalovaný své rozhodnutí opřel. Žalobce se podle žalovaného dovolává výhody, která mu dle zákona jednoznačně nenáleží a navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[6] Krajský soud v Brně úvodem konstatuje, že obsahově obdobná věc v právní věci žalobce byla již posuzována Krajským soudem v Českých Budějovicích a ten svým rozsudkem ze dne 16. 10. 2013, č. j. 10Af 616/2012-43, žalobu zamítl. Tento závěr Krajského soudu v Českých Budějovicích pak také obstál v kasačním testu v řízení před Nejvyšším správním soudem (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 1 Afs 98/2013-41). S právními závěry učiněnými Krajským soudem v Českých Budějovicích zdejší soud zcela souhlasí, nemá důvodů se od nich odchylovat, a proto přejímá část jeho odůvodnění a právní závěry v něm vyřčené také do tohoto rozsudku, a to s ohledem na zásadu jednoty rozhodování a předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Zdejší soud pak konstatuje, že rozhodl ve věci žalobce ve skutkově a právně obdobné věci již také svým rozsudkem ze dne 29. 7. 2015, č. j. 31Af 164/2013-90, a ani od závěrů uvedených v tomto rozsudku nemá důvodu se v nyní posuzované věci odchylovat.

[7] Předmětem sporu v posuzovaném případě je otázka, zda byl správný postup žalovaného správního orgánu, kterým potvrdil postup prvostupňového orgánu o zamítnutí žádosti žalobce o vrácení části zaplaceného správního poplatku, který žalobce za vydání povolení k provozování 3 výherních hracích přístrojů na základě jeho podané žádosti dne 8. 12. 2011, zaplatil v celkové výši 48.000 Kč dne 20. 12. 2011. Rozhodnutí o vydání povolení k provozování 3 ks výherních hracích přístrojů bylo vydáno dne 21. 12. 2011. Žalobce pak uhradil ještě částku 10.000 Kč za provozování 1 ks výherního hracího přístroje, a to na základě rozhodnutí č. 12/2012 ze dne 6. 1. 2012, vydaného na základě žádosti žalobce ze dne 23. 12. 2011 – tento poplatek byl uhrazen žalobcem dne 4. 1. 2012. Celkem tedy uhradil na správním poplatku částku 58.000 Kč. O takto popsáném skutkovém stavu není mezi žalobcem a žalovaným správním orgánem sporu. Sporný je právní závěr, který učinil prvostupňový správní orgán i žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť žádost žalobce o vrácení částky 48.000 Kč, kterou žalobce označil jako přeplatek na správním poplatku, správní orgány zamítl. Podle názoru správních orgánů se nejednalo o přeplatek na správním poplatku, ale o správně zaplacený správní poplatek podle položky 21 písm. c) sazebníku zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, za každý výherní hrací přístroj ve výši 16.000 Kč, celkem ve výši 48.000 Kč.

[8] Pro posouzení dané záležitosti jsou právně relevantní následující ustanovení právních předpisů. Konkrétně je třeba poukázat na ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je příslušný k vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů na žádost žadatele obecní úřad ve svém územním obvodu, a to v přenesené působnosti. Podle položky 27 písm. c) přílohy zákona o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, byla výše správního poplatku za vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje 16.000 Kč. Zákon č. 458/2011 Sb., o změně zákona souvisejícího se zřízením jednoho inkasního místa, ve své části 59 obsahuje novelu zákona o správních poplatcích. Novelou došlo ke změně položky 21 sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích. V důsledku této změny došlo ke změně koncepce správních poplatků týkajících se povolování loterií a jiných podobných her. Do novely tohoto zákona byla zařazena přechodná ustanovení v článku 78, kde je pod bodem 1 stanoveno, bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, zahájena přede dnem nabytí účinnosti článku 7 tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona. Podle bodu 2, správní poplatek, podle položky 21 písm. b) nebo d) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, se stanoví naposledy za kalendářní rok 2011 s tím, že při stanovení jeho sazby a při jeho výpočtu se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Článek VII zákona č. 458/2011 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 1. 2012. Z toho vyplývá, že veškerá řízení, která byla předmětem těchto správních poplatků, byla zahájena přede dnem 1. 1. 2012 a musela být na základě citovaného přechodného ustanovení zpoplatněna podle zákona o správních poplatcích, ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2012.

[9] V nyní řešeném sporu bylo vycházeno z nezpochybněného skutkového stavu věci popsaného výše. Podle platné právní úpravy položky 21 písm. c) sazebníku zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, byl správní poplatek za každý výherní hrací přístroj 16.000 Kč, celkem 48.000 Kč, který žalobce dne 20. 12. 2011 zaplatil. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 21. 12. 2011, mu byl provoz výherních hracích přístrojů povolen. Tento postup odpovídal tehdy platné právní úpravě. Správní poplatek byl uhrazen ve výši stanovené zákonem a z toho důvodu také bylo žádosti žalobce o povolení provozu 3 výherních hracích přístrojů dne 21. 12. 2011 rozhodnutím správního orgánu vyhověno. Z toho důvodu také byl správný postup prvostupňového orgánu, který na základě žádosti žalobce, rozhodl tak, že se žádosti o vrácení správního poplatku ve výši 48.000 Kč nevyhovuje. Jestliže žádost žalobce o povolení výherních hracích přístrojů byla podána dne 8. 12. 2011 a podle tehdy platné právní úpravy bylo povinností žadatele zaplatit za povolení provozu jednoho výherního hracího přístroje částku 16.000 Kč, pak bylo zcela v souladu se zákonem, že žalobce zaplatil za povolení 3 výherních hracích přístrojů částku 48.000 Kč. Právní úprava, která byla přijata s účinností od 1. 1. 2012, kterou došlo ke změně položky 21 sazebníku, kdy od 1. 1. 2012 správní poplatek za přijetí žádosti k vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry činil 5.000 Kč, nebylo možné v dané věci na případ žalobce aplikovat, neboť jak je uvedeno, tato právní úprava byla účinná až od 1. 1. 2012. Bylo-li odkazováno na přechodná ustanovení k novele zákona, pak z těchto přechodných ustanovení jednoznačně vyplývá správnost postupu správních orgánů, když navíc v dané věci bylo řízení o povolení výherních hracích přístrojů nejen zahájeno přede

dnem nabytí účinnosti zákona č. 458/2011 Sb., ale bylo rovněž ukončeno přede dnem účinnosti tohoto zákona, neboť rozhodnutí, kterým bylo povoleno provozování 3 výherních hracích přístrojů bylo vydáno dne 21. 12. 2011. Z toho důvodu soud neshledal nezákonnost a nesprávnost v postupu správních orgánů při posuzování žádosti žalobce při vrácení částky 48.000 Kč, kterou označil jako přeplatek na správním poplatku.

[10] K námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů dospěl soud k závěru, že ani tato námitka není opodstatněná. Soud neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadené rozhodnutí. Důvody, pro které bylo odvolání žalobce zamítnuto, byly žalovaným správním orgánem vyjádřeny stručně, avšak zcela přezkoumatelně a srozumitelně. Důvod tohoto postupu byl opřen o platnou právní úpravu. Tento názor, jak byl výše soudem vysvětlen, je správný a z toho důvodu i rozhodnutí vycházející z platné právní úpravy jsou správná. Nic na tom nemění skutečnost, že žalobce vyslovený právní názor vycházející z platné právní úpravy, neakceptuje. Pro věc není rozhodné, že žalobce požádal o povolení provozování 3 výherních hracích přístrojů na období roku 2012, neboť rozhodná je skutečnost, že žádost o povolení provozování těchto výherních hracích přístrojů podal v roce 2011. Ke změně zákona, a tudíž i nižší výši správního poplatku došlo až s účinností od 1. 1. 2012. Postavení žadatele o povolení k provozování výherních hracích přístrojů je z toho důvodu závislé na skutečnosti, kterou je podání žádosti o povolení k provozu těchto výherních hracích přístrojů. Správnímu orgánu, zcela v souladu s procesním postupem a při respektování vázanosti platnou právní úpravou, příslušelo zabývat se věcí právě podle platné právní úpravy. Zákonodárce změnil výši správních poplatků zákonem č. 458/2011 Sb., který nabyl účinnosti 1. 1. 2012 a stanovil i přechodná ustanovení. To jsou pro věc podstatné limity, kterými byl správní orgán a posléze i soud jednoznačně vázán. Není proto případná argumentace žalobce některými možnými situacemi, kdy jeden žadatel by podal svou žádost 31. 12. 2011 a jiný 1. 1. 2012, neboť právě v souladu s platnou právní úpravou s přihlédnutím k přechodným ustanovením je zcela jednoznačně postaveno najisto, jak má být každá z takových žádostí posuzována a zpoplatněna. V této souvislosti je třeba poznamenat, že je vždy na volbě žadatele, kdy uplatní svou žádost o vydání konkrétního povolení, a tudíž pouze jen v jeho dispozici. Žadatel vždy sám rozhodne o tom, kdy svou žádost správnímu orgánu podá a tato okolnost je rozhodná také pro volbu právní úpravy, která je na věc aplikována. To v dané věci bylo dodrženo.

[11] Z toho co bylo řečeno lze uzavřít, že pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázáno na platnou právní úpravu, z níž je citováno, nelze takový postup považovat za rozporný se zákonem a dovolávat se příznivějšího výkladu právního předpisu, zvláště za situace, kdy je právní norma jednoznačná a pro jiný výklad není prostor. Nelze proto požadovat, aby bylo vyhověno žádosti žalobce, jestliže postupoval podle platné a účinné právní normy a nelze po něm požadovat, aby postupoval odlišně, než mu právní norma stanoví, pouze s přihlédnutím k tomu, že takový, žadatelem navrhovaný postup, je pro něho příznivější. Rozšiřující výklad zákonného ustanovení, které jednoznačně stanoví postup správních orgánů v přechodných ustanoveních, je z povahy věci vyloučen.

[12] Soud nesdílí názor žalobce, že přechodné ustanovení je nezákonné, protiústavní a porušuje princip právní jistoty a zakládá nejistotu v právech u subjektů, jimž je fakticky vydáváno totožné povolení na totožné období, kdy jiné subjekty doručily svoji žádost příslušnému správnímu orgánu až po 1. 1. 2012. S ohledem na výše uvedené nelze po

správních orgánech požadovat, aby přijaly takový výklad, který by vyhověl požadavku žalobce a odůvodnit jej pouze odkazem na základní zásady správního řízení, pokud by takovým postupem došlo k porušení zákona. Princip oprávněné důvěry, ať již odvozený od základních práv, či principů právní jistoty, nebyl v dané věci dotčen. Aplikované ustanovení je jednoznačné a nepřipouští několik výkladů. Na daný případ nelze aplikovat, ani zásadu nepravé retroaktivity, neboť přechodná ustanovení jednoznačně stanovila postup a navíc řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí za platnosti a účinnosti předchozí právní úpravy. Soud proto uzavřel, že správní orgán nedospěl k nesprávnému a nezákonnému rozhodnutí. Soud neshledal nepřekoumatelnost rozhodnutí, neboť byť stručné odůvodnění odkazem na platnou právní úpravu, takovou nepřekoumatelnost nezpůsobuje. Úvahy správního orgánu jsou dostačující a zásady správního řízení porušeny nebyly.

[13] Pro úplnost svých závěrů pak zdejší soud zcela odkazuje na závěry vyřčené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 1 Afs 98/2013-41, kde kasační soud konstatoval [pozn. krajského soudu: stěžovatelka = žalobce v nyní řešené věci]:

„Klíčovou otázkou je tedy stěžovatelkou tvrzená protiústavnost intertemporální normy obsažené v čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. Přesně k tomu totiž stěžejní námitky stěžovatelky míří. Jen pro pořádek soud uvádí, že se samozřejmě nezabýval (slovy stěžovatelky) „nezákonností“ tohoto zákonného ustanovení, neboť „nezákonnost“ zákona je pojmově vyloučena.

Dle čl. 95 Ústavy má obecný soud povinnost předložit věc Ústavnímu soudu vždy, dospěje-li k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem.

Stěžovatelka se domnívá, že zákonodárce zakotvil intertemporální pravidla takovým způsobem, že způsobují nestejné působení právní normy na její různé adresáty, čímž je prý narušena jejich právní jistota a založena jejich nerovnost v právech a povinnostech. K tomu nutno především zdůraznit, že aplikace různých právních norem na srovnatelné případy v závislosti na tom, kdy se udála rozhodná právní skutečnost (zde započetí řízení), je přímo podstatou intertemporálních norem. Koncepce nyní posuzované intertemporální normy, podle níž se starý právní režim plně uplatní na žádosti podané přede dnem účinnosti nového zákona, je pravidelnou součástí procesních i hmotněprávních norem. Princip vyjádřený v napadeném čl. LXXVIII odst. 1 je ostatně zákonu o správních poplatcích vlastní již od jeho schválení v roce 2004 (viz § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích).

Stanovisko stěžovatelky v podstatě zpochybňuje ústavnost valné části intertemporálních norem, které by podle jejího názoru porušovaly princip rovnosti. Takovýto výklad je však absurdní. Ústavní soud mnohokrát odmítl absolutní chápání principu rovnosti, přičemž zdůrazňoval, že rovnost občanů nelze chápat jako kategorii abstraktní, nýbrž jako rovnost relativní, jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy [srov. již nálezy ÚS ze dne 17. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 36/93 (N 24/1 SbNU 175; 132/1994 Sb.)]. Zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii subjektů oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má značný prostor k úvaze ohledně rozlišovacího kritéria pro

jinak srovnatelné skutkové situace v případech časového střetu nové a staré právní úpravy [srov. z nedávné judikatury zejména nález ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (N 102/65 SbNU 367; 220/2012 Sb.), zdanění elektřiny z fotovoltaických (solárních) elektráren].

Uvedené platí tím spíše, že posuzování koncepce daňového zatížení a správních poplatků náleží zákonodárci, přičemž do této politiky státu může moc soudní zasáhnout jen na základě striktně vymezených podmínek [viz např. nález ÚS ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.), ústavnost daně z převodu nemovitostí]. Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy) pak plyne pro zákonodárce relativně široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní [srov. nález ÚS ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.), změna sazeb zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu]. Soud proto ani nemohl namísto zákonodárce posuzovat rozumnost nastavení intertemporální normy.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že dva různí provozovatelé toho samého počtu výherních hracích přístrojů mohli za povolení k jejich provozu v roce 2012 zaplatit na správním poplatku diametrálně rozdílné částky. Změna v legislativě, jež toto způsobila, však nebyla svévolná. Zákonodárce stanovil legitimní rozlišovací kritérium, tj. moment zahájení řízení o povolení provozování výherních hracích přístrojů. Toto kritérium je neutrální povahy a zjevně nediskriminuje ve vztahu ke konkrétním osobám.

Proto Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru o rozporu čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. s ústavním pořádkem. Neshledal tedy důvod k podání návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR na jeho zrušení, resp. Na vyslovení jeho protiústavnosti.

Stěžovatelka rovněž argumentuje, že intertemporální pravidlo je v rozporu s požadavkem právní jistoty. Zdejší soud k tomu jen stručně uvádí, že právní jistota stěžovatelky nemohla být v tomto případě narušena, neboť interpretované ustanovení je naprosto jednoznačné.“

[14] K námitce porušení ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc, pak zdejší soud konstatuje toliko to, že v tomto typu poplatkového řízení (odvod z loterií a jiných podobných her) se jako procesní předpis užije zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (srov. § 41h odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc). Dle ustanovení § 262 daňového řádu se správní řád nepoužije. Z výše uvedeného je zřejmé, že odkaz na předmětné ustanovení správního řádu není v dané věci použitelný a žalobní námitka je tak nedůvodná. Nad rámec tohoto závěru a pro úplnost tohoto rozhodnutí zdejší soud konstatuje, že po studiu spisového materiálu má jednoznačně za to, že žalovaným byla v průběhu celého poplatkového řízení řádně šetřena procesní práva žalobce,

a že po procesní stránce není řízení zatíženo jakoukoliv vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

V. Shrnutí a náklady řízení

[15] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[16] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu